

9/56

БИБЛИОТЕКА ИМПЕРАТОРСКОГО
2-АВГ-1903

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΤΟΣ ΚΓ'. ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, 18 ΙΟΥΛΙΟΥ 1903 ΑΡΙΘ. 29

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ	ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
καθ' ὅλον τὸ ὄθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. . . . 5	+ Ὁ Μνηρ. Διδυμοτείχου ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ (πρόεδρος)
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3	+ Ὁ Μ. Πρωτοδύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίης)
ἢ τῶ ἐξωτερικῶ φράγκα χρυσᾶ 25	+ Ὁ Ἀρχιεραρχιεπὶ τῆς Ἱ. Συνόδου ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ

Ἡ συνδρομὴ προκαταβάλλεται ἀποστελλομένη πρὸς τὸν ταμίαν.

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

Θέσμια καὶ ἔθιμα τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας — Ἐκκλησιαστικά χρονικά — Δικαστικά ἀγγελία — Παράρτημα «Εὐαγγελικά διδάγματα».

ΘΕΣΜΙΑ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ ΤΗΣ ΡΩΜΑΪΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ἐξ ἀφορμῆς τοῦ θανάτου τοῦ πάπα Λέοντος τοῦ ΙΓ' καὶ τῆς ἐπικειμένης ἐκλογῆς διαδόχου αὐτοῦ, παραθέτομεν ὧδε πληροφορίας τινὰς περὶ τῶν ἐν παραπλῆνυσίαις περιστάσεσι κρατούντων θεσμῶν καὶ ἐθίμων παρὰ τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς παλαιᾶς Ρώμης.

Ὁ ἀποθνῶν πάπας Λέων ὁ ΙΓ' ὑπῆρξεν ὁ 262ος ἐπίσκοπος τῆς Ρώμης ἀπὸ τοῦ Λίνου τοῦ γενομένου πρώτου ἐπισκόπου ταύτης περὶ τὸ 64—69 μ.χ. Ὁ ἐπίσημος ὅμως κατὰλογος τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας ἀριθμεῖ αὐτὸν 263ον, συμπεριλαμβάνων δηλονότι ἐν τῇ ἀριθμῇ καὶ τὸν Ἀπόστολον Πέτρον, ὃν οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ θεωροῦσιν ὡς τὸν πρῶτον ἐπίσκοπον τῆς Ρώμης καὶ δὴ ἐπὶ 25ετίαν ὅλην διέτελσαντα ὡς τοιοῦτον καὶ ἐπὶ τοῦ γεγονότος τούτου, ὡς διάδοχοι δηλονότι τοῦ Πέτρου τὸν ὅποιον ὁ Σωτὴρ κατέστησε δῆθεν Ἐπίτροπόν του καὶ πρόεδρον τοῦ χοροῦ τῶν Ἀποστόλων μεθ' ὑπερόχου ἐπ' αὐτῶν ἐξουσίας, στηρίζουσιν, ὡς γνωστόν, οἱ Πάπαι τὰς περὶ ἀπολυταρχικῆς δεσποτείας ἐπὶ συμπάσης τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας ἀξιώσεις αὐτῶν τὰς ὑπὸ τε τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῆς ιστορίας ἀντικρουμένας.

Ἐκ τῶν 262 τούτων ἐπισκόπων τῆς Ρώμης, εἰς καὶ μόνος ὑπερηκόντισε Λέοντα τὸν ΙΓ', κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐπὶ τοῦ παπικοῦ θρόνου διαμονῆς του, ὁ ἄμεσος προκάτοχός του Πίος ὁ Θ'. χρηματίσας πάπας ἐπὶ 32 ἔτη (1846—1878) οὐδεὶς δὲ ἄλλος πρὸ αὐτοῦ πάπας εἶχε προφθάσει νὰ συμπληρώσῃ 25ετίαν ἐπὶ τοῦ θρόνου καὶ γενικῶς ἐπιστεύετο ὑπὸ τῶν Δυτικῶν ὅτι, θείᾳ βουλῇ, ἢν ἀδύνατον τὸ τοιοῦτον ὅθεν, εἰς παρωχημένους χρόνους, κατὰ τὴν τελετὴν τῆς ἐγκαθιδρύσεως τῶν παπῶν εἰς τῶν τελεταρχῶν ἐφώνει πρὸς τὸν νέον πάπαν non videbis annos Petri (οὐκ ὄψει τὰ ἔτη τοῦ Πέτρου), ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀνωτέρω μνησθεῖσαν περὶ τῆς εἰκοσιπενταετοῦς παρκαμονῆς τοῦ Πέτρου ἐν Ρώμῃ ὡς ἐπισκόπου ταύτης, παράδοσιν ὡς ἐκ τούτου, ὅτε Πίος ὁ Θ' συνεπλήρωσε τὴν εἰκοσιπενταετίαν του, ἐτέθη εἰς κυκλοφορίαν ὅτι, εἰς τὸν ποντίφηκα τοῦτον τὸν ἀνκηρύξαντα ὡς δόγμα τὴν ἄσπιλον σύλληψιν τῆς Θεοτόκου καὶ πρῶτον ἀνκηρυχθέντα ὡς Ἀλάθητον, θὰ ἐπετρέπετο νὰ συμπληρώσῃ καὶ τὰ ἑπτὰ ἔτη ἄτινα, κατὰ τὴν παράδοσιν πάντοτε, ὁ Πέτρος δέηυσεν ἐν Ἀντιοχείᾳ πρὶν ἢ μεταβῇ εἰς Ρώμην. Μετὰ τοὺς δύο τούτους πάπας μακροβιώτεροι ἐπὶ τοῦ παπικοῦ θρόνου ἐγένοντο Πίος ὁ ΣΤ' παπεύσας ἐπὶ 24 ἔτη, Πίος ὁ Ζ' καὶ Σίλβεστρος ὁ Α' ἐπὶ 23, Ἀλέξανδρος ὁ Γ' ἐπὶ 22, Λέων ὁ Α' Οὐρβανὸς ὁ Η' καὶ Κλήμης ὁ ΙΑ' ἐπὶ 21. Ὑπῆρξαν ὅμως καὶ πάπαι βραχυβιώτατοι, ἀπὸ τοῦ Δ' δὲ αἰῶνος καὶ ἐφεξῆς δεκαπεντάκις συνέβη νὰ ἀποθάνωσι δύο πάπαι ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ ἔτους κατὰ τὸ 1276—7 μάλιστα ἐντὸς ἔτους ἀπέθανον τέσσαρες καὶ κατὰ τὸ 896—904 ἐντὸς ὀκταετίας

9/56

МЕЧНИКОВА

έννέα πάπαι (ἀπὸ Βονιφάτιου τοῦ ΣΤ' μέχρι Σεργίου τοῦ Γ') ἀνῆλθον ἀλληλοδιαδόχως ἐπὶ τοῦ παπικοῦ θρόνου καὶ ἀπέθικον. Διότι κατ' ἀπράξατον κανόνα ὁ πάπας εἶναι ἰσόβιος, ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ καταβιβάζομενος ἀπὸ τοῦ θρόνου ζῶν· μία δὲ μόνη παραιτήσις πάπα, καὶ αὕτη ὅλως οἰκιοθελής, ἀναγράφεται ἐν τῇ ἱστορίᾳ, ἡ τοῦ Κελεστίνου τοῦ Ε', ὅστις, ἀπὸ ἀμαθοῦς καὶ ἀπλοῦ καὶ μοναχοῦ ἀναγορευθεὶς πάπας ὑπὸ τῶν ἀπελπισάντων ὅτι θὰ συνεφώνουν περὶ τῆς ἀναδείξεως ἄλλου προσώπου Καρδινάλιων τῷ 1294 καὶ συναισθηθεὶς μετ' οὐ πολὺ τὴν παντελῆ ἀνεπάρκειάν του, παρητήθη τοῦ θρόνου. Ἡ παραιτήσις ὅμως αὕτη προκάλεσε μέγα ζήτημα, πλείστον ὅσων ὑποστηρίζοντων ὅτι ὁ πάπας, ὡς ἐκλεγόμενος τῇ ἐπιποιίᾳ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, δὲν δικαιούται νὰ παραιτηθῇ ἀντιτασσόμενος οὕτω τῷ θείῳ θελήματι· ἐδέησε δὲ ὅπως ὁ διάδοχος τοῦ Κελεστίνου Βονιφάτιος ὁ Η' (οὗτινος ἡ νομιμότης τῆς ἐκλογῆς ἐτίθετο διὰ τῆς συζητήσεως ταύτης ἐν ἀμφιβολίᾳ), ἐκδῶ ἐπίσημον θέσπισμα δι' οὗ ἀναγνωρίζεται ἐκάστῳ πάπα τὸ δικαίωμα ὅπως, ἐὰν αὐτορμήτως θέλῃ, παραιτηθῇ τοῦ θρόνου του. Οὐδεὶς ὅμως πάπας μετὰ τὸν Κελεστίνον ἐσκέφθη ποτὲ ἵνα ποιήσῃται χρῆσιν τοῦ δικαιώματος τούτου· ἡ δὲ ἰσοβιότης αὕτη τῶν παπῶν συνετέλεσε τὰ μέγιστα εἰς ἔξχρσιν καὶ παγίωσιν τῆς θέσεως τῆς Ρωμικῆς Ἐκκλησίας.

Θάνατος καὶ κηδεία.— Ἀπὸ τῶν θανάτων τοῦ πάπα, ὁ καρδινάλιος Camerlingus, ὅστις θέσει εἶναι ὁ Τοποτηρητής ἐν περιπτώσει χηρείας τοῦ θρόνου, εἰσερχόμενος ἐπίσημως καὶ ἐν μεγάλῃ συνοδείᾳ ἐν τῷ νεκρικῷ θαλάμῳ πλήττει τρεῖς τὸν νεκρὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου δι' ἀργυρᾶς σφύρας φωνῶν αὐτὸν διὰ τοῦ βεπτιστικοῦ τοῦ ὀνόματος· μὴ λαμβάνων δὲ ἀπάντησιν πιστοποιεῖ τὸν θάνατον συντακτομένης ἐνώπιόν του τῆς πράξεως ὑπὸ τοῦ πρωτονοτάρχου τῆς παπικῆς αὐλῆς—ἐνῶ οἱ κώδωνες τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Πέτρου καὶ τῶν λοιπῶν 333 ναῶν τῆς Ρώμης πενθίμως κρουόμενοι ἐπὶ ὧραν ἐξαγγέλλουσι τῷ λαῷ τὸ γεγονός—καὶ παραλαμβάνει τὸν ὃν φέρει διχοκῶς ἐν τῷ δακτύλῳ ὁ πάπας δακτύλιον τοῦ ἀλιέως (κληθέντα οὕτω διότι κατ' ἔθος ἀρξάμενος ἐπὶ Λέοντος τοῦ Γ' τῷ 1521 φέρει ἐγκεχαργμένην τὴν εἰκόνα τοῦ Πέτρου βάλλοντος τὰ δίκτυα εἰς τὴν θάλασσαν), ὅστις καὶ θραύεται ἐνώπιον τοῦ συνεδρίου τῶν καρδινάλιων καθῶς καὶ αἱ λοιπαὶ ἐπίσημοι σφραγίδες· εἶτα ταριχεύεται ὁ νεκρὸς (καθὰ εἴθισται ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ πάπα Ἰουλίου τοῦ Β', τῷ 1503), ἐνδύεται τὴν παπικὴν στολὴν καὶ ἐκτίθεται κατὰ πρῶτον ἐν τῷ εὐρυτάτῳ παρεκκλησίῳ τῷ φέροντι τὸ ὄνομα τοῦ ἀνεγείραντος αὐτὸ πάπα Σίξτου

(Sixtine) καὶ εἶτα ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Πέτρου μέχρι συμπληρώσεως ἐννεαήμερου ἀπὸ τοῦ θανάτου του, καθ' ὃ διάστημα τελεῖται καθ' ἐκάστην ἐπίσημος ἐπιμνημόσυνος λειτουργία εἰς ἣν πρὸ τοῦ 1870 παρίσταντο πάντες οἱ καρδινάλιοι καὶ λοιποὶ ἀνώτεροι κληρικοὶ τῆς παπικῆς αὐλῆς ἐν ἐπίσημῳ πενθίμῳ περιβολῇ· τῇ τελευταίᾳ δὲ ἡμέρᾳ ἀπαγγέλλεται ὁ ἐπικηδεὶς του, τεθέντων δὲ ἐντὸς τοῦ φερέτρου του τριῶν βαλαντίων περιεχόντων ὅσα χρυσᾶ ἀργυρᾶ καὶ χάλκινα νομίσματα καὶ μετὰλλια ἐκόπησαν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του καθῶς καὶ κυλίνδρου ἐκ μεμβράνης περιέχοντος τὴν βιογραφίαν του, σφραγίζεται διὰ πολλῶν σφραγίδων τοῦτο καὶ μεταφέρεται ἐντὸς κρύπτῃς ὑπερθεῖν τῆς θύρας ἐνὸς τῶν μεγάλων παρεκκλησιῶν τοῦ ναοῦ, ἀφ' ἧς κρύπτῃς τῇ προηγουμένῃ ἐσπέρᾳ ἐξαχθέν τὸ φέρετρον τοῦ προκατόχου του μετεφέρθη εἰς τὰς ὑπογείους τοιαύτας τοῦ ναοῦ, ἐκτὸς ἂν ἄλλως διέταξεν ὁ θανὼν ἐν αἷᾳ διαθήκῃ του· ἐνταῦθα δὲ ἐντειχιζόμενον τὸ φέρετρον παραμένει μέχρις οὗ τὸ τοῦ διαδόχου του ἔλθῃ καὶ καταλάβῃ τὴν θέσιν αὐτοῦ.

Ἐκλογὴ πάπα.— Ἡ ἐκλογὴ τῶν ἐπισκόπων τῆς Ρώμης ἐγίνετο μέχρι τοῦ ΙΑ' αἰῶνος ὑπὸ τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ τῆς πόλεως καὶ ἐπεκυροῦτο ὑπὸ τῶν Αὐτοκρατόρων τοῦ Βυζαντίου τὸ κατ' ἀρχάς, εἶτα δὲ τῶν τῆς Δύσεως ἀπὸ Κρόλου τοῦ μεγάλου καὶ ἐφεξῆς· ὡς ἐκ τοῦ τρόπου τούτου τῆς ἐκλογῆς, πλείσται ἦσαν ἀξιοθρήνητοι καταχρήσεις ἐνεφίλοχόρου, κορυφωθείσαι ἰδίᾳ κατὰ τοὺς αἰῶνας Ι' καὶ ΙΑ', ὅτε κατήντησε νὰ ἐκλεγῶσιν ὡς πάπαι, τῇ ἐνεργείᾳ τῶν ἰσχυρῶν οἰκογενειῶν των, Ἰωάννης ὁ ΙΒ' ἐν ἡλικίᾳ 22 ἐτῶν (956) καὶ Βενέδικτος ὁ Θ' ἐν ἡλικίᾳ 10 μόλις ἐτῶν (1003). Ὁ πάπας Νικόλαος ὁ Β' (1058) ἤρξατο περιστέλλων τὰς ἀτσαθάλιας ταύτας, ὀρίσας ὅπως ἡ ἐκλογὴ διενεργῇται ὑπὸ τῶν ὑποκειμένων αὐτῷ ὡς ἀρχιεπισκόπων Ρώμης ὁκτὼ πλησιοχώρων καρδινάλιων ἐπισκόπων (Ὀστίας, Βελιτέρνης, Ἀγίης Ρουφίνης, Πόρτου, Σαβίνης, Πρακινέστου, Τουσκούλου καὶ Ἀλβάνου), οἱ δὲ λοιποὶ κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ τῆς πόλεως ἐπιδοκιμάζουσιν αὐτὴν ἐπικυρουμένην εἶτα ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος (salva tamen honore et reverentia imperatoris). Κυρίως ὅμως τὰ τῆς ἐκλογῆς τῶν παπῶν διεκανόνισαν Ἀλέξανδρος ὁ Γ' ἐν τῇ Συνόδῳ τοῦ Λατερανοῦ (1178), Γρηγόριος ὁ Γ' ἐν τῇ Συνόδῳ τοῦ Λουγδούνου (1274) καὶ Γρηγόριος ὁ ΙΕ' (1621), ὀρίσαντες ὅπως ἡ ἐκλογὴ διενεργῇται ὑπὸ τῶν καρδινάλιων ἀνερχομένων εἰς 70 τὸν ἀριθμὸν καὶ διακρινόμενων εἰς τρεῖς τάξεις τὴν τῶν ἐπισκόπων, τὴν τῶν πρεσβυτέρων καὶ τὴν τῶν διακόνων—ἄλλ' ὀνόματ

μόνον λόγῳ τῆς καταγωγῆς των, καθόσον τινὺν ἀπαν-
τες σχεδὸν φέρουσι τὸν ἐπισκοπικὸν βαθμὸν ἢ ὡς
τιτουλάριαι ἐν Ρώμῃ διακείμεναι ἢ ὡς ποιμένες ἐπαρ-
χιῶν διεσπασμένοι ἀνά τὸν Ρωμαιοκαθολικὸν κόσμον—
συνερχομένων ἐν ἱεροσυνεδρίῳ ἐν ᾧ τόπῳ ἐτελεύτησεν
ὁ πάππας καὶ διὰ πλειοψηφίας δύο τρίτων ἐπὶ τοῦ
ἀριθμοῦ τῶν παρόντων. Καίπερ δὲ ἕκαστος πάππας
χαίρει πλήρως δικαίωμα ὅπως, διὰ θεσπίσματος δημο-
σιευομένου εἴτε πρὸ εἴτε μετὰ τὸν θάνατόν του, κα-
νονίσῃ τὸν τρόπον τῆς ἐκλογῆς τοῦ διαδόχου του, οὐ-
δεὶς ἐν τούτοις ἐπέφερεν οὐσιώδεις τροποποιήσεις εἰς
τὰς διατάξεις τῶν μνησθέντων παπῶν, οὕτω δὲ κατὰ
τάχτας τελεῖται καὶ τὴν σήμερον ἡ ἐκλογὴ ὡς ἐξῆς.

Χηρεύσαντος τοῦ θρόνου ὁ Τοποτηρητής—ὅστις
ἐκτελεῖ τὰ καθήκοντά του τῇ συμμετοχῇ τριμελοῦς
Συμβουλίου καρδινάλιων ἡτοι τῶν ἀρχαιοτέρων μελῶν
ἐκάστης τῶν τριῶν καρδινάλιων τάξεων—ἀγγέλλει
τοῦτο τοῖς ἀποδημοῦσι τῶν καρδινάλιων, καλουμένοις
ὅπως προσέλθωσιν εἰς Ρώμην τῇ ἐπύριον δὲ τοῦ
ἐννεαήμερου μνημοσύνου τοῦ πάππας, οἱ καρδινάλιοι, συ-
νερχόμενοι ἐν τῷ παρεκκλησίῳ τοῦ πάππας Πάυλου ἐν
τῷ Βατικανῷ (πρὸ τοῦ 1870 συνήρχοντο ἐν τῷ Ἀνα-
κτόρῳ τοῦ Κυρινάλιου ἐνθα διέμενον συνήθως οἱ πά-
παι μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης) καὶ ἀπορροσάμενοι τῆς
λειτουργίας περιεχούσης τὰς πρὸς ἐπιφοίτησιν τοῦ
ἁγίου Πνεύματος εὐχὰς καὶ ἀκολουθίας τῆς ἀνα-
γνώσεως τῶν περὶ τῆς ἐκλογῆς πάππας σχετικῶν
διατάξεων καθὼς καὶ καταλλήλου τῇ περιστάσει λό-
γου, μεταβαίνουσιν εἴτα ἐν λιτανίᾳ ἐν τῷ τμήμα-
τι τῷ διασκευασθέντι διὰ τὸ Ἱεροσυνεδρίον, ἐνθα
ἕκαστος καταλαμβάνει μετὰ δύο ἀκολουθῶν του τὸ
λαλὸν αὐτῷ διὰ κλήρου μικρὸν διακρίσμα· πρὸς
ἐσπέρην δὲ, κλείνεται ἀπασα αἱ θύραι τοῦ ὅλου
τμήματος τοῦ Ἱεροσυνεδρίου, τιθεμένων ἀπανταχοῦ
φρουρῶν πρὸς παρκαλώσιν πάσης μετὰ τοῦ ἐξωτε-
ρικοῦ προφορικῆς ἢ ἐγγράφου συγκοινωνίας μέχρι τῆς
ἡμέρας τῆς ἐκλογῆς. Ἀπὸ τῆς ἐπύριον, μετὰ τὸ πέ-
ρας τῆς λειτουργίας καὶ τοῦ ἐσπερινοῦ κατ' ἄς, — τε-
λουμένης ἐκ τῷ ἰσοφρίζοντι κατὰ τὰς διαστάσεις
πρὸς εὐμεγέθη ναὸν παρεκκλησίῳ τοῦ Σίξτου—χορο-
στατοῦσιν ἀπὸ ἰσαριθμῶν ἐπισκοπικῶν θρόνων ἀπαν-
τες οἱ καρδινάλιοι, γίνεται μυστικὴ ψηφοφορία, ἐκά-
στου τούτων καταθέτοντος ἐν τῷ ποτηρίῳ τῷ χρη-
σιμεύοντι ὡς κάλλη μετὰ ἑνορκον διαβεβαιώσιν τρι-
πτυχον ἐνσφράγιστον δελτίον φέρον ἐν τῇ πρώτῃ πτυ-
χῇ τὸ ὄνομα τοῦ ψηφισομένου, ἐν τῇ δευτέρᾳ ρητόν
τι πρὸς διάκρισιν καὶ ἐν τῇ τρίτῃ τὴν υπογραφὴν
τοῦ ψηφίζοντος· καὶ ἐὰν μὲν οὐδεὶς τῶν υποψηφίων

συγκεντρώσῃ τὰ $\frac{2}{3}$ τῶν ψήφων, τὰ δελτία καταστρέ-
φονται καὶ ἡ ψηφοφορία ἐπαναλαμβάνεται κατ' ἐκάστην
πρωΐαν καὶ ἐσπέρην· ἐὰν δὲ συγκεντρώσῃ τὰ $\frac{2}{3}$, ἀνοί-
γονται ὁλοτελῶς τὰ δελτία καὶ ἐξελέγχονται αἱ ὑπο-
γραφαὶ τῶν ψηφισάντων (διότι ἐν περιπτώσει κατ' ἣν
ὁ ἐπιτυχὴν φανῇ ὡς ψηφίσας ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἡ ἐκλογὴ
ἀκυροῦται), ἐρωτᾶται ὁ ἐκλεγείς ἂν ἀποδέχεται τὴν
ἐκλογὴν, καὶ ἐν καταρκτικῇ ἀπαντήσῃ ὁδηγεῖται εἰς
τὸ σκευοφυλάκιον τοῦ παρεκκλησίου ἐνθα περιβάλλεται
τὴν συνήθη λευκοπόρφυρον παπικὴν στολὴν (τριῶν τοιού-
των διαφόρου μεγέθους παρεσκευασμένων οὐσῶν ἐκ τῶν
προτέρων). Εἴτα καθέζεται ἐπὶ προσκεφαλίου τεθέν-
τος ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀγίας Τραπεζῆς καὶ οἱ καρδι-
νάριοι προσερχόμενοι κατὰ σειράν προσκυνοῦσιν αὐτόν
ἀσπαζόμενοι τὸν πόδα, τὴν χεῖρα καὶ τὸ στόμα, ἐνῷ
ὁ πρῶτος τῇ τάξει τῶν Καρδινάλιων διακόνων ἀπὸ
τοῦ ἐξώστου τοῦ βλέποντος πρὸς τὴν ἀπέραντον πλα-
τεῖαν τοῦ ἁγίου Πέτρου εὐαγγελίζεται τῷ λαῷ τὸ
εὐφρόσυτον γεγονός, τῶν κωδῶνων ἀπασῶν τῶν Ἐκ-
κλησιῶν τῆς πόλεως κρουόντων ἐπὶ ὤραν χαρμολύνης.
Ἄλλοτε ὁ νέος πάππας ἐδίδεν ἀπὸ τοῦ ἐξώστου τοῦ-
του τὴν πρώτην παπικὴν εὐλογίαν τοῦ *urbi et orbi*
(τῇ πόλει καὶ τῇ οἰκουμένῃ) καὶ ἀκολουθῶς, φερόμε-
νος πομπῶδως εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Πέτρου καὶ
καθεζόμενος ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀγίας Τραπεζῆς, ἐδέχε-
το καὶ αὐθις τὴν προσκύνησιν τῶν Καρδινάλιων μεθ'
ἣν ἐψάλλετο δοξολογία· ἀλλ' ἀπὸ τοῦ 1870 ἡ τελε-
τὴ αὕτη καταργήθη καὶ ὁ πάππας δίδει τὴν πρώτην
εὐλογίαν τοῦ ἀπὸ τοῦ ἐξώστου τοῦ βλέποντος εἰς τὸ
ἐσωτερικὸν τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Πέτρου.

Οἱ πάπαι ἄρα τῇ ἐκλογῇ των μεταλλάσσουσιν ὄνο-
μα· τὸ ἔθος τοῦτο ἤρξατο ἀπὸ τοῦ 956, ὅτε ἐκλεγέν-
τος πάππας τοῦ εἰκοσιδωδετοῦς υἱοῦ τοῦ Ρωμαιοῦ μεγα-
στόχου Ἀλβερτίκου καλουμένου Ὁκταβιανῶ, οὗτος προ-
σέλαβεν τὸ ὄνομα Ἰωάννης ὁ ΙΒ'. Ὡς πρὸς τὰ προ-
σόντα τοῦ ἐκλεγομένου πάππας—καίπερ οὗτος ἀπὸ τῶν
μέσων τοῦ ΙΔ' αἰῶνος λαμβάνεται πάντοτε ἐκ τῆς
τάξεως τῶν καρδινάλιων—οἱ Δυτικοὶ συγγραφεῖς τοῦ
κατονικοῦ δικαίου φρονοῦσιν ὅτι δύναται νὰ ἐκλεγῇ
οἰοσδῆποτε Ρωμαιοκαθολικός, ἔστω καὶ λαϊκός καὶ
ἐν οἰαδῇτινι ἡλικίᾳ, προσάγοντες ὡς ἐπιχείρημα τὴν
ὡς νόμιμον θεωρηθεῖσιν ἀνάρρησιν ἐπὶ τοῦ παπικοῦ
θρόνου τοῦ δεκαετοῦς Βενεδίκτου τοῦ Θ'. Ἀλλ' αἱ
παράδοξοι θεωρίαι αὗται μαρτυροῦσι θλιβεράν πνευμα-
τικὴν κατάστασιν καὶ οἰκτρὰν παρκαγνώρισιν πράγμα-
τος ἀπλουστάτου, ὅτι δηλονότι ἡ ἐξουσία τοῦ πάππας
ἀπορρέει, καὶ κατ' αὐτοὺς τοὺς Δυτικούς, ἀπὸ τῆς θέ-
σεως του ὡς ἐπιτόκου Ρώμης καὶ συνεπῶς ὅτι καὶ

οὗτος ὀφείλει νὰ φέρῃ κατὰ γὰρ τὴν ἡλικίαν καὶ τὰ λοιπὰ προσόντα ὅσα ἐθεσπίσθησαν περὶ τῶν ἐπισκόπων ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἀπ' αὐτῶν τῶν Ἀποστολικῶν χρόνων, ὡς διατάξεις μετὰ σεβασμοῦ ἐτήρουν καὶ οἱ ἐπίσκοποι τῆς Ρώμης μέχρι τοῦ τέλους τοῦ Θ' αἰῶνος.

Ἄν ὁ ἐκλεγείς πάππας δὲν φέρει τὸν ἐπισκοπικὸν βυθμόν, χειροτονεῖται ὑπὸ τῶν καρδινάλιων ἐπισκόπων Ὀστίας, Πόρτου καὶ Ἀλβάνου. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν κανονικὸν ἀριθμὸν τῶν Καρδινάλιων, οὗτος εἶναι κεκανονισμένος εἰς 70 ἀλλ' ὑπάρχουσι πάντοτε θέσεις τινες κεναὶ καὶ συμβαίνει καὶ νῦν, ὅποτε ὁ ἀριθμὸς τῶν Καρδινάλιων οἵτινες θὰ ἐκλέξωσι τὸν διάδοχον τοῦ Λέοντος καὶ μετὰ τὸν γενόμενον ὑπὸ τούτου διουρισμὸν ἐπτά νέων ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς ἀσθενείας τοῦ ἀνέρχεται ἐν συνόλῳ εἰς 64, ὧν 36 Ἰταλοὶ καὶ 28 ξένοι ἦτοι Γάλλοι, Γερμανοὶ, Ἰσπανοὶ, Πορτογάλλοι, Αὐστροῦγγροι, Βέλγοι, Ἀγγλοῖρλανδοὶ, Ἀμερικανοὶ καὶ Αὐστραλιανοὶ. Ἡ ἐκλογὴ ἀρχεῖται τῇ κεκανονισμένῃ ἡμέρᾳ ὅσοιδήποτε καὶ ἢ ὁ ἀριθμὸς τῶν παρόντων καὶ ἂν δέ, λεγούσιν αἱ σχετικαὶ διατάξεις, εἰς καὶ μόνος ὑπολειφθῇ παρὼν, τῶν λοιπῶν ἀπουσιάζοντων ἢ οἰκεία βουλήσῃ ἀπεχόντων, ὁ εἰς δύνανται νὰ προβῇ εἰς κανονικὴν ἐκλογὴν, κωλυόμενος μόνον νὰ ψηφίσῃ ἐκὺτόν. Καθ' ἣν δὲ περίπτωσιν οἱ ἐκλογεῖς διχογνωμοῦσιν ἐπ' ἀπειρον καὶ δὲν συγκεντροῦται ἡ ἀπαιτούμενη πλειοψηφία ἐπὶ ἐνὸς προσώπου, δύνανται οὗτοι ἐκ κοινῆς συνεννόσεως ν' ἀναθέσωσι τὴν ἐκλογὴν εἰς τριμελῆ ἢ τετραμελῆ Ἐπιτροπὴν ἐξ αὐτῶν, ἧς ὁμοῦς τὰ μέλη δὲν εἶναι ἐκλέξιμα· δύνανται πρὸς τούτοις ἕκαστος ἐκλογεὺς, κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀνακηρύξεως τοῦ ἀποτελέσματος τῆς διζλογῆς τῶν ψήφων, νὰ δηλώτῃ προφορικῶς ὅτι προσχωρεῖ τούτῳ ἢ ἐκείνῳ τῶν υποψηφίων καὶ ἂν ἐκ τῶν τοιούτων προσχωρήσεων αἱ ψῆφοι τούτου ἀνέλθωσιν εἰς τὰ $\frac{2}{3}$, ὁ λαβὼν ταύτας ἀναγορεύεται αὐτοστιγμὴ πάππας. Ἐξ ὧν κατὰρχίνεται ὅτι ὁ χρόνος τῆς διαρκείας τῆς ἐκλογῆς εἶναι ἄγνωστος καὶ οὐχὶ σπχνῶς αὕτη περετᾶθη ἐπὶ ἐβδόμαδας καὶ μῆνας πολλούς· καθ' ἃπασαν δὲ τὴν διάρκειάν της, ἐν ἀπάσαις ταῖς Ρωμαιοκαθολικαῖς Ἐκκλησίαις τῆς ὑψηλῆς ἀναγινώσκεται ἐν πάσῃ λειτουργίᾳ εἰδικὴ εὐχὴ pro summo Pontifice eligendo (ὑπὲρ ἐκλογῆς τοῦ ἄκρου Ἀρχιερέως)· διότι οἱ πάππαι ἀπὸ πολλῶν αἰώνων προτέλχον τὸν τίτλον **ἄκροι Ἀρχιερεῖς** (summi pontifices). παρὰ τὴν ρητὴν ἀπαγόρευσιν τῆς ἐν Καρθαγένη Συνόδου, ἥτις —κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ε' αἰῶνος συγκροτηθεῖσα ἐκ 217 ἐπισκόπων ἀνηκόντων τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Δύσεως

καὶ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Καρθαγένης Αὐρηλίου (ἀποκαλούμενου πάππας ἐν τοῖς πρακτικοῖς) παρόντων δὲ ἀντιπροσώπων τοῦ πάππας ὡς καὶ τοῦ ἱεροῦ πατρὸς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Δύσεως Αὐγουστίνου τοῦ Ἰππώνης—ἐθέσπισεν ἐν τῷ ΜΣΤ' κανόνι αὐτῆς «ὥστε τὸν τῆς πρώτης καθέδρας ἐπίσκοπον μὴ λέγεσθαι ἑξαρχον τῶν ἱερέων ἢ **ἄκρον ἱερέα** ἢ τοιουτότροπον τίποτε ἀλλὰ μόνον ἐπίσκοπον τῆς πρώτης καθέδρας».

Ἐνθρόνισις τοῦ πάπα.—Πλὴν τῆς ἀνωτέρω περιγραφείσης τελετῆς ἅμα τῇ ἐκλογῇ καὶ ἥτις εἶναι ἡ κυρίως θρησκευτικὴ ἐγκαθίδρυσις, μετὰ τινος ἡμέρας τελεῖται ἡ ἐπίσημος ἐνθρόνισις ἢ στέψις (coronatio) τοῦ πάπα. Ἡ ἐνθρόνισις αὕτη ἔσχε τὴν γένεσιν ἀπὸ τοῦ Θ' αἰῶνος, ἀφ' οὗ δηλονότι οἱ πάππαι ἤρξαντο γινόμενοι καὶ κοσμικοὶ ἡγεμόνες, ἐτελεῖτο δὲ μέχρι τοῦ ΙΣΤ' αἰῶνος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Λατερανοῦ, ἥτις εἶναι ἑκπαλὶς ἡ μητροπολιτικὴ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ρώμης, (τῶν παπῶν ἐδρευόντων ἐν τῷ συνεχόμενῳ μετὰ ταύτης ἀνακτόρῳ), ἐν ᾗ Ἐκκλησίᾳ μεταδίδοντος τοῦ ἐκλεγέντος πάππας ἐν παρχτάξει, ἐδίδοντο αὐτῷ ὑπὸ τοῦ πρωθιερέως τοῦ νχοῦ τοῦ ἀγίου Λαυρεντίου αἱ συμβολικαὶ κλειδες, ἐκαθέζετο οὗτος εἰς τὸ μεταίχιμιον δύο δίφρων ἐγγύς ἀλλήλων κειμένων (δι' ἧς παρχστάσεως εἰκονίζετο ἡ ἰσότης τῶν ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου), ἐτίθετο ἐνώπιόν του ἐπὶ κιονίσκου ἀλέκτωρ πρὸς ὑπενθύμισιν τῆς πτώσεως τοῦ Πέτρου ἀρνηθέντος ἐν τῷ πραιτωρίῳ τρεῖς τὸν Κύριον, καὶ ἐξερχόμενον τοῦ νχοῦ ἐκάθιζον ἐπὶ τινι λεπτῷ ἐπὶ τῆς sedes stercoraria· τὴν σήμερον ὁμοῦς ἡ ἐνθρόνισις τελεῖται ἐν τῷ νχοῦ τοῦ ἀγίου Πέτρου ὡς ἐξῆς.

Κατὰ τὴν ὀρισθεῖσαν ἡμέραν ἐπενδυθέντος τοῦ ἀπερᾶντου νχοῦ δι' ἐρυθρῶν ὑρασμαμάτων, ἐν τῷ μέσῳ μεγάλῳ πεπεσπτάτης πομπῆς, παρισταμένων πλὴν τῶν καρδινάλιων πληθῆος ἐπισκόπων καὶ ἀνωτέρων κληρικῶν καθὼς καὶ τῶν παρὰ τῷ Βατικανῷ πρεσβευτῶν ἀπάντων ἐν μεγάλῃ στολῇ, ὁ νέος πάππας καθήμενος ἐπὶ πολυτελεστάτου δίφρου φερομένου ὑψηλὰ ἐπὶ τῶν ὤμων ὑπὸ θεραπόντων καὶ στεγαζομένου μὲν ὑπὸ οὐρανοῦ περιστοιχιζομένου δὲ ὑπὸ ριπιδίων ἐκ πτερῶν τῶν, εἰσέρχεται εἰς τὸν νχόν τοῦ ἀγίου Πέτρου διὰ τῆς μεγάλης πύλης καὶ τελεῖ τὴν πρώτην ἐπίσημον αὐτοῦ λειτουργίαν, καθ' ἣν ὁ Ἀπόστολος καὶ τὸ Εὐαγγέλιον ἀναγινώσκονται Λατινιστὶ καὶ Ἑλληνιστί· μετὰ δὲ τὸ πέρας αὐτῆς ὁ πρῶτος τῶν καρδινάλιων, φέρων ἀνὰ χεῖρας τὴν πολυτελεστάτην παπικὴν τιάραν, ἐπιτίθεται αὐτῇ τῇ κεφαλῇ τοῦ πάπα λέγων τὴν ἀκόλουθον εὐχὴν ἐν ᾗ δικτυποῦται ὅλον τὸ μέγεθος τῶν

ἀξιώσεων τῆς παπικῆς ἐξουσίας· accipe tiaram tribus coronibus ornatam et scias te esse patrem principum et regum, rectorem orbis, in terra vicarium Salvatoris nostri Iesu Christi cui sit honor et gloria in saecula saeculorum· (λάβε τὴν τρισσὴ διχαδῆματι κεκοσμημένην τιάραν καὶ γίνωσκε ὅτι σὺ εἶ ὁ πατὴρ τῶν ἡγεμόνων καὶ βασιλέων, ὁ ἰθύντωρ τῆς Οἰκουμένης καὶ ὁ ἐπὶ τῆς γῆς Ἐπίτροπος τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ὃ τιμὴ καὶ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων). Εἶτα ὁ πάπας ἀπονέμει ἐπισήμως τὴν εὐλογίαν αὐτοῦ, ψάλλεται δοξολογία, καὶ ὁδηγεῖται μετὰ τῆς αὐτῆς πομπῆς εἰς τὴν μεγαλοπρεπῆ αἴθουσαν τοῦ σκευοφυλακίου τοῦ Ἁγίου Πέτρου πρὸς ἀνακκίνισιν τῆς ὁποίας ὁ πάπας Πίος ὁ ΣΤ' (1775—1800) ἐδαπάνησε πέντε ἑκατομμύρια φράγκων, ἐνθὰ ὁ ἀρχαιότερος τῶν καρδινάλιων προσφωνεῖ αὐτῷ τὰ εἰκότα εἰς αὐτὸν οὗτος ἀνταπαντᾷ καταλλήλως καὶ τέλος ἀνέρχεται, μετὰ τῆς αὐτῆς πομπῆς πάντοτε, εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Βατικανοῦ. Διερχομένου δὲ, εἰς τῶν τελεταρχῶν ἀναφλέγει ἐνώπιόν του στυπίον προσδεδεμένον εἰς τὸ ἄκρον ἀργυρᾶς ράβδου φωνῶν sancte pater sic transit gloria mundi (ἅγιε πάτερ, οὕτω παρέρχεται ἡ δόξα τοῦ κόσμου), ἥτις τελετὴ ἀντικατέστησε τὴν ἀνωτέρω μνησθεῖσαν τοῦ ἀλέκτορος, καταργηθεῖσαν, ὡς περιττὴν καὶ παρέλκουσαν, ἀφ' οὗτο ἤρξατο ἐξαπλουμένη παρὰ τοῖς θεολόγοις τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας ἡ περὶ τοῦ ἀλαθῆτου τοῦ πάπα γνώμη, ἡ προκηρυχθεῖσα τέλος ὡς δόγμα πίστεως κατὰ τὸ 1870.

Πρὸ τῆς καταλύσεως τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας τῶν παπῶν, ὅτε ἄπασι αἱ ἀνωτέρω τελεταὶ διεξήγοντο μετ' ἀσυγκρίτῳ μείζονος αἰγλῆς καὶ παρατάξεως, ὁ νέος πάπας, ἡμέρας τινὰς μετὰ τὴν ἐνθρόνισίν του, μετέβαινε πομπῶδες ὅπως λάβῃ κατοχὴν τῆς μητροπολιτικῆς τοῦ ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Λατερανοῦ ἐπὶ τῆς προσόψεως τῆς ὁποίας ἀναγινώσκεται ἡ στομφώδης ἐπιγραφὴ omnium urbis et orbis Ecclesiarum mater et caput· (ἀπασῶν τῶν ἐν τῇ πόλει καὶ τῇ οἰκουμένῃ Ἐκκλησιῶν μήτηρ καὶ κεφαλή). Ἀλλὰ τῶν καὶ ἡ τελετὴ αὕτη, μετὰ καὶ πολλῶν ἄλλων, κατηργήθη, ἅτε τοῦ πάπα μὴ ἐξερχομένου πλέον τοῦ Βατικανοῦ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἐκλογὴ ἐπισκόπου Ναζιανζοῦ.—Τῆς πρὸ μινῶν υποβληθείσης τῇ Ἐκκλησίᾳ αἰτήσεως τῶν χριστιανῶν κατοίκων Τυρολόνης καὶ Σερετίων τῆς ἐπαρχίας Ἡρακλείας περὶ ἀνασυστάσεως τῆς μητροπόλεως ἢ ἐπισκοπῆς ἀπορριφθείσης μὲν συνοδικῶς, παραπεμφθείσης δὲ τῷ σεβασμιωτάτῳ μητροπολίτῃ Ἡρακλείας κ. Γρηγορίῳ, ὡς κυριάρχῃ, μετὰ συστάσεως ὅπως μεριμνήσῃ καὶ προνοήσῃ περὶ τῆς προσηκούσης θεραπείας τῶν πνευματικῶν ἀναγκῶν τῶν εἰρημνῶν χριστιανῶν, ἡ Α. Σεβασμιότης ἀπαντῶσα ὑπέδειξεν ὡς πρόσφορον μέσον τῆς θεραπείας ταύτης τὴν ἐκλογὴν βοηθοῦ αὐτοῦ τιτουλαρίου ἐπισκόπου.

Ἡ ἀγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος ἐν τῇ χθесινῇ αὐτῆς συνεδρίᾳ ἀποδεξαμένη τὸ μέτρον προέβη εἰς ἐκλογὴν βοηθοῦ ἐπισκόπου ὑπὸ τὸν ψιλὸν τίτλον τῆς πάλαι ποτὲ διαλαμψάσης ἐπισκοπῆς Ναζιανζοῦ θεῖσα συνυποψηφίους τῷ πρωτοσυγκέλλῳ τῆς Ἱ. μητροπόλεως Ἡρακλείας κ. Γερμανῷ καὶ τοὺς πανοσιολ. Φώτιον Μαρινάκην καὶ Θεοδώρητον Βασματζίδην καθηγητὰς τῶν ἱερῶν. Ψήφῳ δὲ κανονικῶν γενομένων ἐν τῷ πατριαρχ. ναῷ προήχθη εἰς τὸ ἀρχιερατικὸν ἀξίωμα ὑπὸ τὸν ψιλὸν τίτλον Ναζιανζοῦ ὁ πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ἡρακλείας κ. Γερμανός.

Ἐκπαιδευτήρια Γαλατᾶ.—Ἡ ἐφορεία τῶν Σχολῶν Γαλατᾶ εἶχεν ὑποβάλλῃ πρό τινας τῇ Α. Θ. Παναγιότητι αἰτησιν, δι' ἧς λόγον ποιουμένη περὶ τῶν νέων δαπανῶν, εἰς ἃς ὑποβάλλεται ἔνεκα τῆς ἀνεγέρσεως νέου κτιρίου τοῦ ἀρρεναγωγείου καὶ ἄλλας ὑλικὰς θυσίας ἐπιβαλλομένης αὐτῇ χάριν τῆς ἐπὶ τὰ κρεῖττω διαρρυθμίσεως τῆς παιδείας, ἐξητεῖτο ὅπως οἱ τρεῖς ἱεροὶ ναοὶ τῆς κοινότητος Γαλατᾶ, ἥτοι Παναγίας Καφατιανῆς, ἁγίου Νικολάου καὶ ἁγίου Ἰωάννου τῶν Χίων, οἵτινές εἰσι προσσηρτημένοι ὁ μὲν πρῶτος εἰς τὴν Μ. τοῦ Γ. Σχολὴν, ὁ δὲ δεύτερος εἰς τὰ Ἐθν. Φιλανθρ. Καταστήματα καὶ ὁ τρίτος εἰς τὴν παροικίαν τῶν Χίων, ἢ μεταβληθῶσι καὶ αὐτὶς εἰς ἐνοριακοὺς καὶ ἐπικουρήσωσιν οὕτω διὰ τῶν προσόδων αὐτῶν εἰς τὰς πολυειδεῖς καὶ αὐξούσας ὁλονὲν παιδευτικὰς ἀνάγκας, ἢ αὐξήσωσι τὸ ὑφ' ἐκάστου τούτων κατ' ἑτορ εἰσφερόμενον ἐπιχορήγημα εἰς τὸ ταμεῖον

τῆς ἐφορείας τῶν παιδευτηρίων. Τῆς αἰτήσεως ταύτης παραπεμφθείσης εἰς τὸ Δ. Ε. Μ. Συμβούλιον, τοῦτο μετὰ συζήτησιν παρέπεμψε ταύτην εἰς τὰς οἰκείας ἐφορείας καὶ τὴν ἐπιτροπὴν τῶν εἰρημένων ναῶν μετ' ἀντιγράφου τῆς ἀνωτέρω ἐκθέσεως, ὅπως λάβωσι γνῶσιν αὐτῶν καὶ ὑποβάλωσι τὰς περὶ τούτου σκέψεις αὐτῶν. Τῶν ἐφορειῶν ὅμως τῶν δύο ναῶν καὶ τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ ἁγίου Ἰωάννου δηλώσασαν ἐν τῇ ἀπαντήσῃ αὐτῶν ὅτι ἢ εἰς ἐνοριακοὺς μεταποίησις τῶν ναῶν τὸ μὲν ἀντιπίπτει πρὸς τὰ σχετικὰ σιγίλλια, τὸ δὲ ἕκαστος τῶν ναῶν ἔχει ἤδη καθορίσῃ τὸν σκοπὸν τῶν προσόδων αὐτοῦ, τὸ Δ. Ε. Μ. Συμβούλιον λαβὼν ὑπ' ὄψιν σήμερον τὴν ἀπάντησιν ταύτην τῶν ἐφορειῶν καὶ τῆς ἐπιτροπῆς ἐνέκρινεν ὅπως πρὸς μὲν τὴν ἐφορείαν τῶν σχολῶν Γαλατᾶ ἐκφρασθῇ ἡ εὐαρέσκεια τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ ταῖς φιλογενέσι καὶ φιλοτίμοις αὐτῆς προσπάθειαις πρὸς ἀνύψωσιν τῶν παιδευτηρίων, πρὸς δὲ τὰς ἐφορείας ὅπως χάριν τῆς ἐπιδιωκομένης βελτιώσεως τῶν σχολῶν Γαλατᾶ προσενέγκωσιν ἐφάπαξ ἐπιχορήγημά τι χάριν τῶν ἐκτάκτων τούτων δαπανῶν τῆς κοινότητος, συνεννοουμένης τῆς ἐφορείας τῶν σχολῶν μετὰ τῶν ἐπιτροπῶν τῶν ναῶν καὶ ὑποβαλλομένου τοῦ ἀποτελέσματος τῶν σκέψεων τῷ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίῳ διὰ τὰ περαιτέρω.

Χοροσταδία. — Ἐν μέσῳ πολλῆς συρροῆς εὐσεβοῦς ἐκκλησιασματος ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐχοροστάτησε τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ κατὰ τὴν θεῖαν λειτουργίαν ἐν τῷ ἐν Φερίκιοι ἱερῷ ναῷ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων κωλυθεῖσα ἵνα πράξῃ τοῦτο κατὰ τὴν ἐπέτειον μνήμην τοῦ ναοῦ. Τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην ἀφικόμενον ὑπεδέξαντο μετὰ πολλῶν ἐνδείξεων σεβασμοῦ οἱ ἐπίτροποι, οἱ ἔφοροι, τὸ διδάσκον προσωπικὸν μετὰ τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν καὶ ἄλλοι ἔγκριτοι πολῖται. Μετὰ τὴν θεῖαν λειτουργίαν ἡ Α. Θ. Π. διένειμε τῷ ἐκκλησιασμάτι τὸ ἀντίδωρον καὶ εἴτα ἀναπαυθεῖσα ἐπὶ μικρὸν ἐν τῷ ἐπιτροπείῳ ἀπῆλθεν ἐκεῖθεν εἰς Βαφειχώριον.

Μεγάλοι εὐεργέται Σχολῶν Ἀδριανουπόλεως. — Ἐν τῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ τοῦ παρελθόντος σαββάτου, διαβιβάσθησα διὰ τοῦ σεβ. μητροπολίτου Ἀδριανουπόλεως κ. Κυρίλλου, ἀνεγνώσθη αἰτησις τῆς Κεντρικῆς Ἐφορείας τῶν ἐκπαιδευτηρίων Ἀδριανουπόλεως ὑποβαλλούσης ὅτι τὸν φιλόπολιν συμπολίτην αὐτῶν καὶ δια-

πρεπῆ καθηγητὴν τῆς φιλοσοφίας ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν ἐλλογιμώτατον κ. Χρῆστον Παπαδόπουλον μετὰ τῆς συζύγου αὐτοῦ κ. Μαριώρας, προσενεγκόντας κατὰ διαφόρους ἐποχὰς ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν τῶν ἐκπαιδευτηρίων τῆς πόλεως Ἀδριανουπόλεως ἑβδομήκοντα χιλιάδας δραχμῶν, ἔχει ἤδη ἀνακηρύξει μεγάλους εὐεργέτας τῶν σχολῶν ὡς ἐκ τοῦ ζηλωτῶς ἐνδεδειγμένου ἐνδιαφέροντος ὑπὲρ αὐτῶν. Ἐπειδὴ ὅμως οἱ εἰρημένοι φιλογενέστατοι συμπολίται αὐτῶν νέαν ἐσχάτως ἐπιπροσέθεντο δωρεὰν ἐξ εἴκοσι χιλιάδων δραχμῶν χάριν τῶν ἐκπαιδευτηρίων, ἡ Κεντρικὴ Ἐφορεία θεωροῦσα ἀνεπαρκῆ τὴν ὑπ' αὐτῆς τοῖς δωρηταῖς ἀπονειμθεῖσαν ἠθικὴν ἀμοιβὴν ἐξητήσατο ὅπως ἐκφρασθῇ πρὸς αὐτοὺς ἡ εὐαρέσκεια τῆς Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Τῆς αἰτήσεως ταύτης τῆς Κεντρικῆς Ἐφορείας Ἀδριανουπόλεως μετὰ χαρᾶς γενομένης ἀποδεκτῆς ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου, ἐνεκρίθη ὅπως γένηται ἡ προσήκουσα τῷ ἐλλογιμώτατῳ κ. Χρ. Παπαδοπούλῳ ἐπιστολὴ διαλαμβάνουσα ὅτι ἡ Μ. Ἐκκλησία ἔχουσα ὑπ' ὄψει τὸ ἐντιμὸν τοῦ χαρακτῆρος αὐτοῦ, ἐκτιμῶσα δὲ καὶ τὰς πολυειδεῖς καὶ λυσιτελεῖς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ὑπηρεσίας τὰς διὰ τῆς καρποφόρου διδασκαλίας αὐτοῦ εἰς τὰς ἐν Χάλκῃ σχολὰς Θεολογικὴν καὶ Ἐμπορικὴν παρασχεθείσας, ὡς καὶ τὰς εἰς τὴν ἰδιαιτέραν αὐτοῦ πατρίδα, τὴν Ἀδριανούπολιν, γενναιοφρονας δωρεὰς, ἀνακηρύττει αὐτὸν ἐντιμώτατον τέκνον τῆς Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Ἀρχιεπίσκοπος Τσερνοβιτσίου. — Τῇ παρελθούσῃ τρίτῃ, 15 μεσοῦντος, ἡ Α. Θ. Π. οἰκουμενικὸς πατριάρχης συνεχάρη τηλεγραφικῶς τῷ σεβασμ. ἀρχιεπισκόπῳ Τσερνοβιτσίου καὶ μητροπολίτῃ Βουκοβίνης καὶ Δαλματίας κ. Βλαδιμήρῳ Ρέπτα ἄγοντι τὴν ἐπέτειον τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ.

Ὑπουργεῖον Ναυτικῶν καὶ Παιδείας. — Ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ναυτικῶν Χασάν Χουσνῆ πασᾶ, ἡ Α. Α. Μ. ὁ Σουλτάνος διώρισεν ὑπουργὸν τῶν Ναυτικῶν τὴν Α. Ε. τὸν τέως ὑπουργὸν τῆς Παιδείας Ἀζελάλ βένν, διευθυντὴν δὲ τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας τοῦ αὐτοῦ Ὑπουργείου τὸν ἐξοχ. Μεχμέτ πασᾶν, καὶ ὑπουργὸν τῆς Παιδείας τὴν Α. Ε. τὸν Χασήμ ἐφέντην.

Τοῖς ἀνωτέρω νέοις ὑπουργοῖς ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης διεδίδασε τῇ π. τρίτῃ

τὰ συγχαρητήρια αὐτοῦ διὰ τοῦ Καπουκεχαγιᾶ ἐξοχ. Ἀντωνίου βέν Οἰκιάδου.

Ἐκκλησιαστ. Μουσ. Σύλλογος.—Διὰ πατριαρχικοῦ πιττακίου διωρίσθη καὶ αὐθις πρόεδρος τοῦ Ἐκκλησιαστ. Μουσικοῦ Συλλόγου ὁ σεβασμιώτατος μνητροπολίτης Νεοκαισαρείας κ. Ἀλέξανδρος διὰ τὸ ἥδη ἀρξάμενον ἔκτον συλλογικὸν ἔτος.

Ἀναχώρησις.—Ὁ Σχολάρχης τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς μνητροπολίτης Σάρδεων κ. Μιχαὴλ ἀπῆλθε τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ εἰς τὴν γενέτειραν αὐτοῦ Ἀδριανούπολιν, χάριν ἀναψυχῆς.

Ἐπισκευαὶ τοῦ πατριαρχικοῦ οἴκου.—Χάριν τῶν ἐπισκευῶν τῶν πατριαρχείων προσήνεγκον ἐσχάτως ὁ πανιερώτατος Σχολάρχης τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς μνητροπολίτης Σάρδεων κ. Μιχαὴλ καὶ ὁ Μ. πρωτοσύγκελλος κ. Καλλίνικος ἀνὰ δέκα χρυσᾶ εἰκοσάφραγκα ἕκαστος.

Μονὴ Ραγίου.—Ἡγούμενος τῆς ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Παραμυθίας καὶ Φιλιατῶν ἱεράς πατριαρχικῆς καὶ σταυροπηγιακῆς Μονῆς τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου τῆς ἐπιλεγομένης Ραγίου διωρίσθη ἐν τῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ τῆς π. τρίτης ὁ ἐν Αὐλῶνι σύγκελλος κ. Βασίλειος Παπαδόπουλος.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν Δικαστήριον

Ὁ Μεγακλῆς Ἡλιάδης, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπὸ κ. Ὁθωμανὸς, ἄλλοτε ταχυδρομικὸς ὑπάλληλος καὶ κάτοικος Κωνσταντινουπόλεως, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ἔπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευ. ἔρην καὶ ὦραν ὀρθοῦν εὐρωπαικῇ π.μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μὲς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου, νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἐκυτοῦ γυναικὸς Ἑλισάβετ Μεγ. Ἡλιάδου, τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένης, Χριστιανῆς ὀρθόδοξου, ὑπηκόου Ὁθωμανῆς καὶ κατοικοῦ Πέραν Κωνσταντινουπόλεως, ἐπὶ διαζύξει. Ἄλλως ἢ κατ' αὐτοῦ περὶ διαζυγίου ἀγωγὴ θεωρηθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παρῶσα κλῆσις δημοσιεύηται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκληστ. Ἀληθείας» καὶ «Νέας Ἐφημερίδος».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 18 Ἰουνίου 1903.

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπογρ.) † Ὁ πρῶν Δρυϊνουπόλεως ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

Ὁ Γραμματεὺς

Ἀρχιεπίσκοπος Δ. Χαμουδόπουλος (δ. ν.)

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Διὰ ταῦτα

δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμφηρεῖ, Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 1807 καὶ ἡμερομ. 12 Μαρτίου 1903 ἀγωγὴν τῆς ἐναγούσης Χρυσάνθης Προδρόμου, τὸ γένος Τουγλίδου ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύσσει τὸν ἐν τοῖς διαόλοις ὑφιστάμενον γάμον διαλελυμένον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου Προδρόμου Καστρινοῦ μαγείρου,

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἀλεπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων ἐφημερίδων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως» δημοσιεύειν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως, καὶ

Ἐπιτίθῃσι τῷ ἐναγόμενῳ ὡς ἡττηθέντι ἐν τῇ δίκῃ τὰ δικαστικά ἐξόδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως, τῶν σχετικῶν μετ' αὐτῶν καὶ δικογράφων, ἀνερχόμενα εἰς γρόσια ἑξακόσια τεσσαράκοντα (ἀρ. 640) προκαταβαλλόμενα δὲ ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη.

3

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 12 Μαΐου 1903.

Ὁ Πρόεδρος

† Ὁ πρ. Δρυϊνουπόλεως Γρηγόριος

Ὁ γραμματεὺς

Ἀρχιεπίσκοπος Δ. Χαμουδόπουλος (δ. ν.)

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν Δικαστήριον

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμφηρεῖ, Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. πρωτοκ. 8328 καὶ ἡμερομ. 19 Νοεμβρίου 1902 ἀγωγὴν τῆς ἐναγούσης Ἑλένης Σπύρου κατὰ τοῦ Σπύρου Κωνσταντίνου Κουβέλη ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει τὴν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον διαλελυμένον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου Σπύρου Κωνστ. Κουβέλη ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος,

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἀλεπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Γαχυδρόμου» δημοσιεύειν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως, καὶ

Ἐπιτίθῃσι τῷ ἐναγόμενῳ ὡς ὑπαιτίῳ τῆς διαζύξεως τὰ δικαστικά ἐξόδα τῆς παρούσης ἀποφάσεως, τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνερχόμενα μὲν εἰς γρόσια ἑξακόσια πενήντα πέντε (ἀριθ. 655), προκαταβαλλόμενα δὲ ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερὶν.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 21 Ἀπριλίου 1903.

Ὁ Πρόεδρος

† ὁ πρῶν Δρυϊνουπόλεως Γρηγόριος

Ὁ γραμματεὺς

Ἀρχιεπίσκοπος Δ. Χαμουδόπουλος (δ. ν.)

3

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν Δικαστήριον

Ὁ Ἰωάννης Παυλιδάκης, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπὴκοος Ὁθωμανὸς καὶ τέως μὲν κάτοικος Κωνσταντινουπόλεως καὶ διευθυντὴς καφείου, ἤδη δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος προσκαλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν δευτέραν εὐρωπαϊστὶ μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῶν ἐφημερίδων δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἐαυτοῦ γυναικὸς Ἀργυροῦς Ἰ. Παυλιδάκη, τὸ γένος Περικλέους Κατήνα, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου Ὁθωμανῆς, τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένης καὶ κατοικοῦ Γαλατᾶ, ἐπὶ διατροφῇ. Ἄλλως ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ περὶ διατροφῆς δικασθῆσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 29 Μαΐου 1903.

Ὁ πρόεδρος

† ὁ πρῶν Δρυϊνουπόλεως ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

3

Ὁ γραμματεὺς

ΑΡΜΟΔΙΟΣ Δ. ΧΑΜΟΥΔΟΠΟΥΛΟΣ (δ. ν.)

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν Δικαστήριον

Ὁ Μιχαὴλ Κωνσταντίνου Μάρκου, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπὴκοος Ὁθωμανὸς ἐκ Ναγοπούλου τῆς ἐπαρχίας Δρυϊνουπόλεως, τέως μὲν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἄεργος διαμένων ἤδη δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, προσκαλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 2αν εὐρωπαϊστὶ μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῶν ἐφημερίδων δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἐαυτοῦ γυναικὸς Ἐλένης Μιχαήλ, τὸ γένος Εὐαγγέλου Θεμελῆ, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου Ὁθωμανῆς, τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένης καὶ ἐν Οὐν-Καπὰν Κωνσταντινουπόλεως προσωρινῶς διαμενούσης, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ περὶ διαζυγίου δικασθῆσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 29 Μαΐου 1903.

Ὁ πρόεδρος

3

(Ἵπογρ.) † ὁ πρῶν Δρυϊνουπόλεως ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

Ὁ γραμματεὺς

(Ἵπογρ.) ΑΡΜΟΔΙΟΣ Δ. ΧΑΜΟΥΔΟΠΟΥΛΟΣ (δ. ν.)

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν Δικαστήριον

Ὁ Θωμᾶς Δημητρίου Λάλη, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπὴκοος Ὁθωμανὸς, τέως μὲν κάτοικος Κωνσταντινουπόλεως, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον δευτέραν καὶ ὥραν ὀγδόην Εὐρωπαϊστὶ π. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἐαυτοῦ γυναικὸς Ἀναστασίας Θωμᾶ, τὸ γένος Ἰ. Πετρίδου, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου Ὁθωμανῆς, τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένης καὶ κατοικοῦ Πέραν (ἀίναλλί τσεσιμέ), ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἢ κατ' αὐτοῦ περὶ διαζυγίου ἀγωγὴ θεωρηθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 18 Ἰουνίου 1903.

Ὁ πρόεδρος

† ὁ πρῶν Δρυϊνουπόλεως ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

3

Ὁ γραμματεὺς

καὶ α. α.

Ἱεροδ. ΙΕΡΟΘΕΟΣ ΑΝΘΟΥΛΙΔΗΣ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΒΑΡΝΗΣ

Πνευματικὸν Δικαστήριον

Ὁ Κωνσταντῖνος Παναγιωτίδης, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπὴκοος Ὁθωμανὸς, ἐργάτης τέως κάτοικος Βάρνης, ἤδη δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ κατοικίας προσκαλεῖται, ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Παρασκευὴν, καὶ ὥραν 10 Εὐρωπαϊστὶ π. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῶν ἐφημερίδων δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν Βάρνῃ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἐαυτοῦ γυναικὸς Κρουσταλλίας Κ. Παναγιωτίδου, τὸ γένος Νικολάου, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου βουλγαρίδος τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένης, καὶ κατοικοῦ Βάρνης, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ περὶ διαζυγίου δικασθῆσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως».

Ὁ Πρόεδρος

† Ὁ Βάρνης Πολύκαρπος

Ὁ γραμματεὺς

1

Ν. Κωνσταντίνου

Ἵπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ